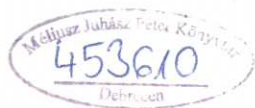

IFJ.

W35

WÉBER ANIKÓ

ELFOGSZ TÜNNI

0000002186825
Méliusz Juhász Péter Könyvtár
Debrecen

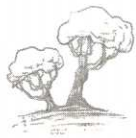

0000002186825

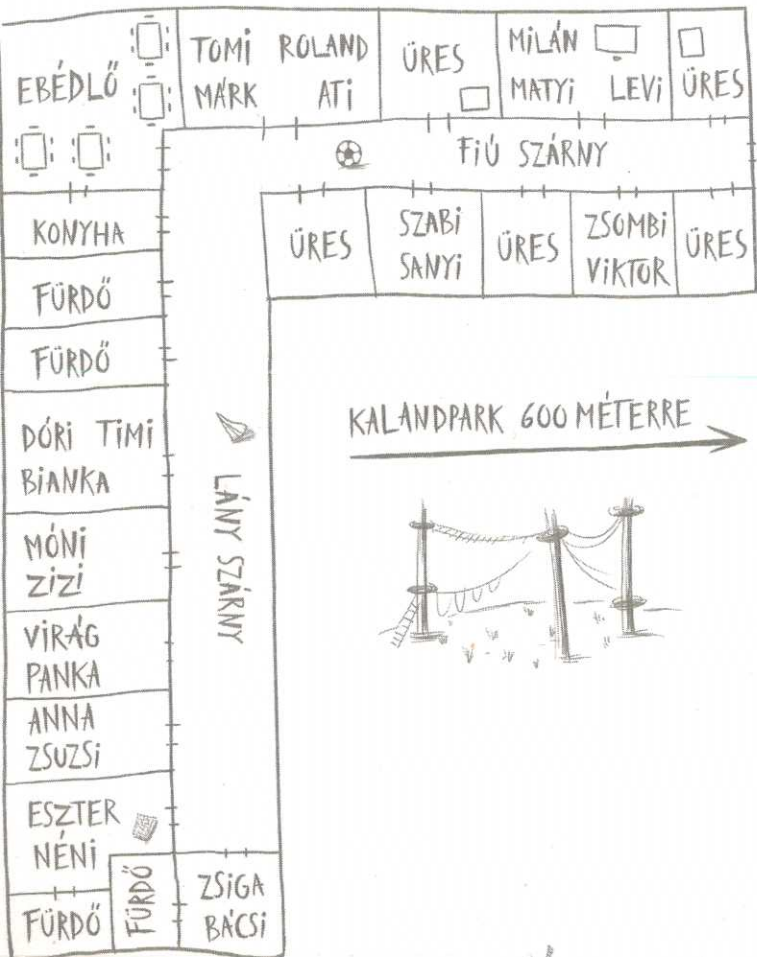

Págony

REMETESÉG 600 MÉTERRE

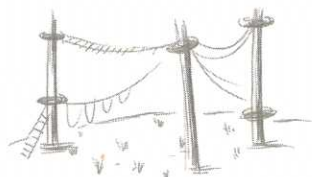

ERDŐ 200 MÉTERRE

BEJÁRAT

KALANDPARK 600 MÉTERRE

LÁNY SZÁRNY

ZSIGA BÁCSI

TÓ 400 MÉTERRE

1.

A TÁMADÁS

„El fogsz tűnni. Mint Anna macskája. Elrabolnak vagy köddé válsz. Melyiknek örülnél jobban?”

Levi nagyot nyelt, és a kitépett kockás papírra meredt az íróasztalán. Nem merte összegyűrni az üzenetet, mintha attól tartott volna, hogy az írója rögtön rájön, és bosszút áll. Inkább letakarta az atlaszával, hogy ne is lássa, és a szülei se vegyék észre. Ha nincs szem előtt, talán eltűnik. De mi lesz, ha ő is köddé válik? Mit jelent ez a fenyegetés?

Kint már besötétedett, és ahogy a lámpafényben a teraszajtóra meredt, visszapislogott rá a tükörképe. Sovány, fehér arca és a pizzamából kikandikáló bokája világított a feketeségben. Szerintem én fehérebb vagyok, mint a hold – állapította meg tárgyilagosan és kicsit szomorúan,

mert tudta, hogy az osztálytársai emiatt is kinevetik majd a táborban, ha fürödni fognak. Vágyakozva nézett ki az égre. Bárcsak szakadna az eső! Ha kitörne a vihar, talán lefújnék az egészet!

– Hahó – kukucskált be anya a szobába. – Mi a helyzet?

Levi a sarokban heverő, degeszre tömött hátizsákra sandított.

– Nem akarok elmenni – mondta.

Anya nagyot sóhajtott, és lehuppant Levi mellé az ágyra.

– Csakhogy *muszáj*. A tanárnő is megmondta, hogy ezek kötelező tanítási napok. Nem lehet ellőgni a szeptemberi tábort. Szerinte neked is jót fog tenni. Ha a többiekkel vagy, talán könnyebben szerzel majd barátokat erre az évre.

Levi kétkedően anyára pislogott. Nem akarta megmondani, hogy ő ilyesmiben már régóta nem reménykedik. Anya azonban kitalálta a gondolatait. Ehhez nagyon-nagyon értett. Most is rögtön hozzátette:

– Meg kell próbálnod még egyszer. Nem szabad olyan könnyen feladnod.

Levi anyára meredt. Nagy barna anyajegyek és szeplők pettyezték az arcát, mint amikor a barna

vízfestékes ecsetet megrázzuk a fehér lap felett. Levi azt szerette leginkább, amelyik a szája mellett volt. Ha azt nézte, hamarabb megnyugodott. De kivételesen ez sem segített. Úgy érezte, mintha egy madár beköltözött volna a hasába, és belülről csipkedné. Habozott, mégis kibökte:

– Anya, mi történik azzal, aki köddé válik? Hová lesz? – kérdezte úgy, mintha csak véletlenül jutott volna eszébe. Anya szemében megcsillant a döbbenet.

– Megint bántottak valamivel? – kérdezett vissza azonnal, Levi pedig elvörösödött.

– Nem. Dehogy. Nem volt semmi – hadarta, majd készségesen hozzátette: – Megyek fogat mosni és lefekszem – azzal már fordult is ki a szobából.

Öt perccel később a takaró alatt persze meggondolta magát. Talán az lett volna a legjobb, ha megmutatja a fura üzenetet anyának. Lehet, hogy akkor nem engedné el? Talán mégis ki lehetne harcolni, hogy itthon maradhasson? Kimászott az ágyából, kikapta az atlasz alól az üzenetet, és kiosont a szobájából. A padló jéghideg volt, ezért lábujjhegyen rohant végig a folyosón. A háló előtt megtorpant.

– Annyira megsajnáltam! De nem merem megengedni, hogy itthon maradjon – hallotta anya hangját bentről. – Ma még egyszer beszéltem a tanárnővel, de nem tartotta jó ötletnek, hogy Levit kivegyem erre a pár napra. Azt mondta, hogy túlságosan anyás. Hogy eltúlzom azt, amikor bántják. Eltúlzom?? Szerinted normális, hogy kiborítják a táskáját a földre? Hogy bedobják a vécébe a ruháit? De a tanárnő szerint jobb lesz neki, ha nem marad ki a táborból. És én nem akartam megint ellentmondani... – sóhajtott anya. Levi óvatosan közelebb hajolt az ajtóhoz, hogy minden szót értsen. Lélegzet-visszafojtva várta apa válaszát.

– Próbáljuk ki a tábort. Lehet, hogy jót fog tenni neki három nap az erdőben – jegyzete meg nyugodt hangon apa, aki Levi szerint mindig a nehezebb és félelmetesebb megoldást tartotta helyesnek.

Levinek elszorult a toroka. A cetlit olyan szorosan fogta a kezében, hogy galacsinná gyűrődött. Vajon ők is... ők is anyámasszony katonájának gondolják, mint ahogy a suliban Zsiga bácsi? Sarkon fordult, és visszaroht az ágyába. A fejére húzta a takarót, de még így sem tudta kizárni

a többieket. Körbevették a nevető, kárörvendő arcok. Mind rajta mulattak. Egyre hangosabban és élesebben. Egészen addig, míg fel nem riadt arra, hogy a szomszéd kutyája eszeveszetten ugat. Kinézett a párnák közül, és a sötét terasz felé pislogott. Hirtelen jött a gondolat, hogy eltűnni talán mégsem lesz annyira rossz. Aki köddé válik, azt nem lehet kinevetni többé.

Reggel sokkal korábban felébredt, mint kellett volna. Még csak hajnali öt volt, de ő már sehogy sem tudott visszaaludni. Figyelte, ahogy az óra mindig többet és többet mutat, és kiszámolta, mennyi idő maradt még felkelésig. Amikor hallotta anyáék szobája felől az ébresztő csörgését, kiugrott az ágyból. Olyan gyorsan, mint aki elhatározta, hogy mielőbb túlesik a rosszon. Még akkor is, ha ez sokkal tovább fog tartani, mint egy vérvétel.

A kihalt utcán még minden szürke és csendes volt. Mintha az egész világ álmos lett volna. A betonjárda, a lámpaoszlop, a rácsos kuka. Csak Levi érezte úgy, hogy sokkal-sokkal éberebb, mint más reggeleken, amikor nem kirándulni, hanem tényleg az iskolába ment.

Olyan rossz ez a reggel, mint megírni egymás után tíz dolgozatot. Mint utolsónak beérni az iskolai futóversenyen. Mint megenni egy poloskából készült pörköltöt – sorolta magában, és már majdnem ki is mondta, de anya arcán látta, hogy ez most nem volna jó ötlet. Így csak csöndben kullogott mellette az iskola előtti kanyarig.

– Este felhívlak. De bármikor rám írhatasz, ha szeretnél – suttogta bátorítóan anya, mintha ezzel eltüntetné a rá váró három nap összes ijesztő programját.

– Jó – válaszolta Levi, és bár még mondani akart valamit arról a fura érzésről a hasában, nem találta a megfelelő szavakat. Így inkább csak sarkon fordult, és elindult az iskola felé. Az udvaron már eszméletlen nagy tömeg zsibongott. Minden osztály innen indult kirándulni. Levi a sajátját kereste, és meg is találta ott, ahol sorakozni szoktak.

– 6. b osztály, gyülekező! – hallotta Eszter néni hangját, és meg is látta a többieket. Márk, Roland, Attila és Tomi éppen nevettek valamin, és Levit azonnal hatalmába kerítette az a bizonyos érzés. Mintha lesből rálöttek volna egy nyílveesszővel. Szúrt a hasa. Meg a torka. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy most is éppen róla beszélnek.

Mindig kellett egy vicces téma. Levin pedig annyit lehetett nevetni. Mert túl sovány, túl magas, túl fehér volt. Túl gyenge és legfőképpen: *fura*.

– Sorakozó! – harsogta Eszter néni, és a diákok kettésével tökéletes alakzatba fejlődtek. Vagyis csak majdnem. Levi ugyanis a sor közepén megbontotta a rendet azzal, hogy egymaga állt – egyik lábáról a másikra.

– Mindjárt elsírja magát – suttogta Dóri a párjának, de nem volt igaza. Levi csak a szája szélét harapdálta, de kitartott. A buszra szállásnál az alakzat szétesett. Mindenki lökdösődött, hogy a legjobb helyet szerezhesse meg. A hátsó négyesért már napokkal korábban elkezdtek veszekedni. Végül Márkék foglalták le, Levi pedig a biztonság kedvéért jó messzire ült le tőlük.

A zsibongásban kellemesen észrevétlen maradhatott. Mindenki fészkelődött, rendezgette a táskáját, és izgatottan integetett ki az ablakon. Ahogy elindultak, máris csörögtek a zacskók, előkerült a csipsz, gumicukor, ropi, és elindult a cserélgetés. Levi beletúrt a táskájába a sajátjáért. A kedvencét csomagolták: puszedlit, de nem volt kedve kibontani. Inkább kibámult az ablakon, és eltöprengett.

Róla mindig mindenki azt gondolta, hogy magának való. És aki magának való, az igazából nem való senkinek... Miért is? Mert *fura* dolgokat mondott? Pedig ő annyira igyekezett *átlagos* dolgokat mondani! De egyszerűen képtelen volt rájönni, mitől lesz valami *átlagos*. A többiekből bezzeg folyamatosan ömlött a hülyeség, és senki sem lepődött meg a megjegyzéseiken. Most is akkora volt a hangzavar! Levi próbálta elkapni, ki miről beszél, de csak mondatfoszlányok jutottak el hozzá. Arról, mit csomagoltak az útra, kivel akarnak majd egy szobában aludni, hol fognak focizni.

– Csendesebben! Szeretném ismertetni a programot! – harsant fel Eszter néni hangja.

– Már megint? – jött válaszul a zúgolódás, de ekkor felemelkedett a helyéről Zsiga bácsi, és hirtelen akkora csend támadt, mint a felelések előtt tőriórán.

– Szóval – köszörülte meg a torkát Eszter néni, Levi pedig megnyugodott. Egy ideig csak a tanárnő monoton szövegelése jelentette a háttérzajt. Nyugodtan figyelheti a tájat...

Eszter néni valóban rendületlenül magyarul zott. Az első úti céljukról: valami bányaparkról,

a táborhelyről és egy remeteségről. Na meg arról, hogy senki ne tegye fel a koszos lábát az ülésre...

Levi nézte az elsuhanó zöld és barna pacákat. A kedvenc játéka volt, hogy gondolatban mindenhez és mindenkihez színeket párosított. Eszter néni barna volt, Márk vörös, Zsuzsi sárga, Anna pedig kék... anya aranyszínű, apa ezüst. Milyen szín illene Zsiga bácsihoz? Szürke? Vagy inkább zöld?

Levit Eszter néni újabb vezényszava zökkengette ki az ábrándozásból.

– Mindjárt leszállunk. Mindenki gondolja át most, mit hoz magával a buszról! Víz, tízórai legyen nálatok! Pulcsi is!

Nem utaztak sokat. Alig jöttek egy órát, de a nap már kisütött. Levi csak annyit jegyzett meg, hogy valami uncsi bányát néznek meg, most azonban döbbenten látta, hogy a Marsra érkeztek! Vörös és barna buckák közé, amit csak néha szakított meg egy kis fa vagy zöld folt.

– Ez a vadnyugat! – kiáltotta mögötte valaki, és a lelkesedés rá is átragadt. Kis időre azt is elfelejtette, hogy még három napig lesz az osztálytársaival. Annyira jó kedve lett, hogy amikor kiértek

a furcsa, földönkívüli parkból, és letelepedtek egy rétre, még a fociba is beállt a fiúk közé.

Eltűnt az emlékezetéből, hogy máskor véznának csúfolják, és hogy túl hosszú a lába és a karja. Csak a labdát látta, az ellenséget, Márkot, Attilát, Szabít és Rolandot, és a saját csapatának tagjait: Sanyit, Tomit, Viktort. A külvilág már nem is létezett. Talán a távolban, egy másik bolygón ücsöröghettek a fűben a lányok, és tízórazhattak a tanárok, de ez most nem volt fontos. Futott a gazban, igyekezett passzolni és segíteni a társainak. Aztán elérkezett a pillanat. Roland, aki eddig árnyékként követte, eltűnt mellőle. Tomi észrevette ezt, és passzolt neki. Levi lélegzet-visszafojtva várt és erőt gyűjtött. Látta, ahogy a focilabda közeledik felé, és tudta, hogy most itt a nagy lehetőség. Gólt fog rúgni. A laszti már előtte hevert, ő egy oldalpillantással felmérte a kaput, és akkorát rúgott, amekkorát csak bírt. Talán még sosem sikerült ennyire erőset! A labda pedig repült, éppen a kapu felé... De valami mégsem stimmel... Mi is? A lába... A lábán nem volt cipő! A csukája ugyanis, amit sosem kötött be, hogy ezzel is megpróbáljon igazodni a többiekhez, a levegőben szállt, mint egy madár. Gyönyörű ívben. Levi utánabámult. Tudta,

hogy ennyi volt. Minden elveszett. Azt nem is látta, hol landol a labda. Az elhagyott cipőt kereste a fűben. Oldalra sem nézett, mégis hallotta, hogy mindenki röhög.

A szeme elvörösödött. Meg kellett törölnie.

– Nézzétek, bőg! Mint egy óvodás kislány! – kiáltotta Márk, és újra kitört a nevetés.

– Bohócok – csuklotta Levi. – Mind bohócok vagytok!

– Bohócok? Hűha! Ezt a sértést nem fogom tudni lenyelni! Hol hallottad ezt a sziporkázó beszólást? – kérdezte röhögve Márk. Levi nem válaszolt. Észrevette, hogy Zsiga bácsi ránéz, és mond valamit Eszter néninek. Vajon ők is látták? Vajon mind anyámasszony katonájának tartják? Lehupant a fűbe, felvette a cipőjét, és maga elé bámulva várta, hogy végre visszainduljanak a buszhoz. Látta, ahogy a lányok és a fiúk kergetőzni kezdenek, majd elterülnek a fűben. A kék éggel a háttérben olyan volt az egész, mint egy festmény. Amiről csak ő hiányzik.

Végtelennek tűnő idő telt el, mire Eszter néni végre sorakozót kiáltott, és mindenki harsogva visszamászott a buszba. Jött megint az utazás, a szállás elfoglalása, ebéd, és játék. Levi azonban

mintha ott sem lett volna. Mintha csak a Facebookon pörgette volna le a szelfis posztokat. Senki sem szólt hozzá. Talán ilyen az eltűnés? – kérdezte magában. Az sem rázta meg igazán, amikor Zsiga bácsi megjelent az ebédnél, és mindenkinek begyűjtötte a telefonját – mondván: kirándulás alatt nincs kütyüzés. Nem fog tudni este beszélni anyával. De minek is? Úgyis csak aggódó hangon faggatná, hogy jól érzi-e magát. És ha nem? Akkor sem szabadulna ki innen! Azért sem szomorkodott úgy, mint a többiek, hogy nem maradt idő délután a kalandparkra. A fiúk vették észre a buszból a fákra fűzött köteleket, mászókákat. Az út mentén állt, nem is olyan messze a táboruktól. A tanárok megígérték, hogy valamikor elmehetnek, de aztán lefűjták, mondván, sietni kell a remeteségbe, mert időpontot foglaltak idegenvezetésre. Így a kalandpark helyett az ellenkező irányba indultak el.

A szállásuktól gyalog vágtak át az erdő szélén egy ösvényig, amely egy hatalmas kapuhoz vezetett. Eszter néni éppen szóra nyitotta a száját – talán hogy megjegyezze: viselkedjenek rendesen a múzeumban, de a mondandóját senki sem hallotta, mert elnyomták hangját a harangok. Felcsendült egy dallam, majd négy harangkondulás.

– Négy óra van. Minden órában megszólal, és annyi kongatást hallhatunk, amennyi az idő – jegyezte meg egy magas, karcsú nő, aki éppen a kaput nyitotta ki előttük.

– Zsófi néni vagyok! – mutatkozott be mosolyogva, mire Eszter néni kiadta a parancsot:

– KöszönjeteK hangosan!

A csapat dörmögött valamit az orra alatt, a nő pedig bölintott, és körbehordozta a tekintetét a kirándulókon.

– Különleges helyre léphettek be! Egy valódi Sárkányösvényre! A néma szerzetesek birodalmába – kezdte titokzatosan Zsófi néni. Az osztály toporogni kezdett, a fiúk a nyakukat nyújtogatták, de amint bemasíroztak a kapun, Levi érezte a csalódottság fuvallatát. Egy pillanat alatt elszállt az érdeklődés. Nem volt itt más, csak kopottfém házak, egy torony templom nélkül, és egy hatalmas, U alakú épület, amely mintha át akarta volna ölelni a kertjében álló miniatűr falut. Levi nézte az egyforma falakat, tetőket és a beázások nyomait. Mintha minden ház minden egyes ablaka sírt volna – a párkányok alatt szürke és barna csíkok jelezték, hol szokott lefolyni az esővíz.

– Ez itt a park. Ezekben a kis házakban régen re-
meték éltek. A fejüket kopaszra borotválták, a sza-
kállukat megnövesztették, fehér csuklyás ruhát
hordtak, és némasági fogadalmat tettek. Bizony.
A szerzetesek egész nap imádkoztak, gyógyfözete-
ket készítettek, és senkihez sem szóltak. Sem reg-
gel, sem délben, sem este – magyarázta Zsófi néni.

– És nevetni szabadott? – csúszott ki Levi szá-
ján a kérdés, de máris megbánta.

– És min nevettek volna, ha sosem beszéltek
egymással? Magukon? Vagy rajtad? – csapott le
azonnal Roland, és a többiek felröhögtek.

Zsófi néni pislogva próbálta menteni a helyzetet.

– Ez érdekes kérdés – motyogta elgondolkozva,
bár választ elfelejtett adni. Sokáig fürkészte Levi
arcát, végül folytatta a mondókáját: – Hol is tar-
tottam... a szerzeteseknek saját házuk volt, saját
kicsi kerttel, és ezt nem is hagyták el. Az élelmet
beadták nekik egy ablakon. Itt. A segítők a főépü-
letben éltek, ők végezték a házimunkát, főztek,
kertészkedtek, találkoztak egymással, viszont egy
szót sem szóltak.

Levi leghátra maradt. Nem tudta követni Zsófi
néni magyarázatait. Újra és újra elálmodozott. El-
képzelte, milyen lehetett itt minden, amikor még

a szerzetesek éltek... Bárcsak itt lakhatott volna
velük! Akkor sosem kellett volna félnie attól, hogy
hülyeségeket vagy gyerekes dolgokat mond! Pont
olyan lett volna, mint a többi remete! Nem lógott
volna ki a sorból.

– Ez tökéletes lenne – ütötte meg Levi fülét
Ati hangja, aki vigyorogva magyarázott valamit
Márknak és Rolandnak.

Lehet, hogy megint róla van szó? – töprengett
Levi, de ekkor elterelte a figyelmét Zsófi néni, aki
a templomtorony felé vette az irányt, és intege-
tett, hogy kövessék. Levi elindult, és megakadt
a szeme egy kőtesten, amelynek hiányzott a feje.
Megborzongott. Az egész remetesség egyszerre
volt unalmas és mégis ijesztő. A megbarnult fű-
csomók a talpak alatt, a málló falak, a szimmetri-
kus, színtelen épületek azt üzenték: nincs itt sem-
mi különös! Menj, és felejts el minket! Mégsem
lehetett egy vállrándítással otthagyni a helyet,
mert valami megmagyarázhatatlan visszatartotta
az arra járót. Mint amikor érezzük, hogy valaki fi-
gyel minket, de hiába fordulunk jobbra-balra, sen-
kit sem látunk. Vagy amikor átsiklik a tekintetünk
egy hétköznapi, kopott bőröndön, majd vissza-
térünk rá, mert felmerül bennünk, hogy titkot rejt.

A remeteség is ilyen volt. Levi nem tudta szavakba önteni, hogy miért. Talán az el nem mondott történetek, a csönd volt az, ami annyira rémisztően hatott rá? Vagy csak képzelődik? Levi megrázta a fejét, és próbált Zsófi néniére koncentrálni. A nő éppen a szerzetesek gyógyszerárja felé intette őket. Főzeteket készítettek, és gyógyítani is tudtak... talán mérgezni is! De a legizgalmasabb mégsem ez volt, hanem a Sárkányösvény!

– Különös energiák futnak itt a föld alatt – magyarázott sejtelmesen Zsófi néni. – Ezek az energiavonalak pedig éppen a templomtorony kriptájában találkoznak össze. Senki nem tudja az eredetüket, de megtalálhatóak a világ több pontján is: Egyiptomban, a piramisoknál, Kínában és Japánban is keresztezik egymást. Ahol csillagformát alkotnak, gyógyítani is képesek. Feltöltik az arra járókat. A monda szerint ezekre a Sárkányösvényekre tilos lakóházat építeni, mert ha elindul rajtuk a sárkány, igencsak megharagszik, hogy elállták az útját.

Levi Eszter néni elnéző és Zsiga bácsi morcos, unatkozó arcára tekintett. Kíváncsi volt, hogy ők elhiszik-e mindezt. Mese lenne, mellyel át akarja verni az osztályt Zsófi néni? Vagy komolyan

beszél? Nem derült ki, és ő nem is mert rákérdezni, nehogy megint kiröhögjék. Zsuzsi viszont bátrabb volt.

– Mi bizonyítja, hogy léteznek ezek az energiák?

– Sokan vizsgálták már. Ha itt töltenél egy éjszakát, a falakon belül, te is éreznéd. Ásatások is folynak. Találtak ugyanis éppen az energiavonalak mentén egy alagutat. Még nem tárták fel az egészet, de az biztos, hogy több járat is összeköti a főépületet a kerttel. Az egyik az udvari díszkúthoz visz, a másik a templom alatti kriptába, a harmadik pedig a remeteség falain túl, a tó partjára. Találgatások szerint azért hozták létre a szerzetesek, hogy el tudjanak menekülni, ha megtámadnák őket.

– Lemehetünk? – kapott a szón Roland.

– Nem. Még nem látogatható az alagútrendszer – hűtötte le a társaságot Zsófi néni.

Levinek azonban ez sem vette el a kedvét. Még az úton visszafelé és a vacsora alatt is a szerzetesekre gondolt. Elképzelte, hogy a tábor is szerzeteslakás. Így könnyebb volt elviselni a kopott bútorokat és a foltos szőnyeget. Három társával kellett osztoznia egy szobán: Milánnal, Matyival és Zsombival. Persze senki sem készült lefeküdni

vacsora után. Eszter néni és Zsiga bácsi ugyan bezárták az ajtót kilenckor, és szigorúan körbejárták a termeket, ez azonban senkit sem ijesztett meg. Amint elsötétedett a ház, az ablak alá tolták az asztalt, és egy pissenés nélkül kimásztak. Márktól származott az ötlet, és mindenkinek nagyon tetszett. Levi már az elején elhatározta, hogy bármi is történjék, a szálláson marad. Azt hitte, őt is hívják majd a fiúk, és már előre felkészült néhány kifogással, de egyikre sem volt szüksége. Mindenki elrohant, még a lányok is. És ő teljesen egyedül maradt a sötétben. Az ablakhoz sétált, hogy megnézzze, mit csinálnak a távolban az osztálytársai, de senkit sem látott. Bár az udvart lámpák szegélyezték egészen az erdőig, olyan messzire futott mindenki, hogy véletlenül se lehessen észrevenni a házból. Talán mégsem volt olyan jó remetének lenni, egész nap egyedül dolgozni, és soha senkihez sem szólni? Talán mégis ki kellett volna mennie a többiekkel, akár hívták, akár nem? Levi felmászott az asztalra, és kihajolt az ablakon. A távolból Ati futott felé.

– Levi, te itt maradtál egyedül? Nem jössz ve-lünk? Találtunk az erdőben egy bunkert! – lihegte.

Levi tanácstalanul nézett rá vissza. Hirtelen döntenie kellett. Választani a lehetséges piszkáló-dások vagy a sötét remeteszoba között.

– Veled megyek – mondta határozottan Atinak, és kimászott az ablakon. A párkányban azonban megbotlott, és négykézláb érkezett a földre. Az egyik cipője megint lecsúszott a lábáról, és már fel is készült Ati röhögésére, de az meglepő módon elmaradt. Csak egy türelmetlen szempárral nézett rá, ahogy föltápászkodott. Nem is merte tovább vártni a másikat. A cipőfűzőjét be sem tűrte, csak sietve elindult utána.

– Erre! – sürgette Ati, és az erdő felé mutogattott. – Már nincs messze – hadarta, ahogy átvágtak a réten. Amikor azonban elérte a fákat, Ati hirtelen eltűnt mellőle, mintha magára kanyarított volna egy láthatatlanná tévő köpenyt.

– Ati? – kiáltotta a bokrok felé Levi, és rosszat sejtve automatikusan hátrált egy lépést. Szeretett volna elrohanni, de megbotlott a cipőfűzőjében, és elvágódott a földön. A röhögés ismét elmaradt. A fák közül nem hallatszott más hang, csak a szél és a levelek játéka. Majd a suttogás.

– El fogsz tűnni – morogta a bokor a közelében.

– Köddé fogsz válni – fenyegetőzött egy fa.

– Mint Anna cicája – suttogta valaki a háta mögül. Levi feltápászkodott. Ugyanazt érezte, mint az álmokban, amikor menekülni próbál az ember, egyre gyorsabban és gyorsabban futna, de hiába emeli a lábát, csak vánszorog, az ellenség pedig már a nyakában van.

Levi hirtelen meghallotta, hogy valaki egyre sebesebb tempóban közeledik felé jobbról, és ahogy odafordult, megpillantotta Annát, amint görcsösen szorítja a kezében a süteményesdobozát.

Mintha csak erre várt volna, a bokorból kiugrott egy lepedőbe burkolt alak, és Anna előtt termett. Levi meg sem moccan. Kifújta belőle a szél a gondolatokat. Akár ha egy képet nézne, figyelte, ahogy Anna felsikít, a kezéből kiesik a doboz, és a füvet beterítik az almás pite darabkái.

A lepedős alak intett a kezével, és jelzésére minden irányból megmozdultak a bokrok. Kiabálás, röhögés, levélzörgés hallatszott, majd Levit elkapta valaki hátulról, eltakarta a szemét, és azt suttogta Ati hangján: gyáva.

Levi kapálózott. A kar elengedte, de csak azért, hogy neessen a bukdácsolásán. Alig tett két lépést, újabb támadás érte. Márk ordítva rontott

rá, Roland pedig hátulról kapta el. Már követni sem tudta, kik kiabálnak körülötte. Színeket látott: haragoszöldet, rikító pirost, kárörvendő lilát. Hangokat hallott: lányok sikongatását, kuncogást, parancsszavakat. A vállait pedig erősen fogta Roland, és nem engedett a szorításból. Márk lehajolt, és egy szempillantás múlva már diadalmasan a magasba emelte Levi csukáját, mint kalóz az elrabolt kincset, vagy győztes hadvezér a zászlót. Tettét taps fogadta. Levit elengedte a fogvartatója, és ő automatikusan a cipője után kapott. Későn. Addigra a csuka már Tomi kezében landolt. Majd tovább vándorolt Atihoz, Rolandhoz, Sanyihoz, Timihez. Levi kétségbeesve rohangált az osztálytársai között. Hiába nőtt magasra, esélye sem volt. A lányok és fiúk ide-oda ugráltak és passzolgatták egymásnak a cipőt. Túl sokan voltak hozzá képest. Levi kifulladt, a haja a homlokába tapadt, és ahogy forgott a társai között, megint összemosódtak előtte a színek. Zöld, barna, sárga melegítőket látott, majd elvakította egy éles fény. Valaki elemlámpát kapcsolt. Pislogva kereste, ki az, de ahogy oldalra fordította a fejét, újabb támadás érte. A vállának egy kavics csapódott a magasból. Majd még egy. Teljes volt a káosz.

Ilyen lenne egy háború? – kúszott vissza az első gondolat Levi fejébe, ahogy körbepislogott a sötétben, és látta az ide-oda cikázó, bokrok közé ugró alakokat. A szemét ismét égette az erős izzó, annyira, hogy pislognia kellett. Mire kitisztult előtte a kép, egyedül maradt. Körülötte mindenkit leradíroztak a képről. Maradtak a bokrok, a fák és ő. De már nem félt. Csak nagyon-nagyon haragudott. Elmondhatatlanul. Megint rászedték. Ez volt az utolsó alkalom! Ez a nagy csend is biztos csak a játékuk része! A bokrok közé bújtak, hogy megint ráugorjanak. Ő ugyan nem indul a keresésükre. Visszamegy a szobájába!

Megfordult, és arra indult, amerre az elkobzott cipője hevert a porban. Annyira mérges volt, hogy fel sem tűnt neki: valami nincs rendben. Csak felvette a csukát, és ment előre, a földre szegezte a tekintetét, és egy követ rugdosott maga előtt, amíg az vissza nem pattant elé egy fáról.

Levi megtorpant, és felnézett. Ha lett volna még szín az arcában, az most biztosan kifutott volna belőle. A fára valaki felírta:

*„Szeretnéd, ha többé senki sem röhögne rajtad?
Ha igen, kövess engem!”*

Ezt is az osztálytársai írták volna? Levi megrázta a fejét. Az üzenet nem vallott Márkra vagy Rolandra. De ha nem ők voltak, honnan tudhatta bárki is, hogy erre fog jönni? Levi körbenézett, hátha felfedez valami szokatlant. A szél már elcsendesedett, és az osztálytársai sem voltak a közelben. A távolban azonban észrevett egy kis mozgó pontot és fényt. Valaki járt arra. Fehér köpenyt viselt, mint korábban az egyik osztálytársa, de mindenkinél magasabbnak és soványabbnak tűnt. Mint egy valódi szellem. Egy szerzetes a múltból!

Levi feltámadó örömmel gondolt a délutáni ábrándozására: ha tehetné, ő is néma remete lenne! Csak nem valóra vált az álma? Tétován tett egy lépést a leples alak irányába. Majd még egyet, már határozottabban. Döntött. Nem megy vissza a szállásra. El fog tűnni. Mint múlt héten a sajtos pogácsák a menzáról. Mint Anna macskája. És soha senki nem fogja többé anyámasszony katonájának nevezni. Sem Márk, sem Ati, sem Zsiga bácsi. És apa sem.